

Ravasz László a példakép

A címben adott témáról azért nehéz beszélni – még ha gyönyörű és hálás téma is –, mert távolodó alakja olyan messzeségbe került, hogy egyrészt önmaga megnyilvánulásai: írásai, tanítása és szolgálata, valamint a kortársak feljegyzései adnak eligazítást. Hálás vagyok Menyeyi Atyáknak, hogy pár alkalommal még személyesen találkozhattam vele. (Teológusok közül páran jártunk hozzá Leányfaluba, ahol lakott, szívesen fogadott és beszélgetett velünk. Persze, 1958-ban ez nem volt veszélytelen számunkra.)

Ravasz László 1921 szeptemberében érkezett családjával együtt Erdélyből Magyarországra, ahol a Budapest Kálvin téri egyházközség szolgálatra befogadta, lakást pedig a Ráday utca 28. szám alatt kapott. A világháború, a kommün majd Trianon traumája után anyagi, szellemi és lelki romokban volt az ország. Ebben a helyzetben hívta el őt a Dunamelléki Református Egyházkerület püspökének.

Milyen is volt ő? Hogyan látjuk ma?

1. Hívó, evangéliumi ember volt, ám egyben hitvallásos ember. Szolgálatában pontos, szorgalmas és szolgálatkész. A számára teljesen új helyzetben gyorsan tájékozódó és a

szolgálat súlypontjait felismerő és meghatározó volt. E felismerések alapján kezdte meg egyházépítő munkáját. Igyekszik munkatársait a legjobbakból verbuválni, és azokkal veszi körül magát, s állítja őket a felismert szolgálatba.

Fontos számára a biblikus igényesség, melyet állandó tanulással és tanítással ért el. Ahol ő jelen van, ott mindig az Egyház jelenik meg. Bármilyen testületben, egyesületben, szerveződésben jelenik is meg, ott jelen lévő minősége azonnal demonstrálódik.

2. Hűséges ember volt. Ebben a hűségben egyetemesen

látott: a szétdarabolt nemzetben, az elűzöttek között a történelmi egészlet látta és így munkálta az egyház kereteiben és a gyülekezetekben az evangélium együvé ölelő krisztusi szeretetét. Példaadó módon megoldotta Szenczi Molnár Albert dilemmáját: sokakat tanítani, vagy helyben lenni és úgy tanítani. A hely: a Kálvin téri gyülekezet, az egyházkerület, majd az egész magyarországi – kiteljesítve: az egész magyar – református egyház lett bizonyágtévő igehirdetésének, tanításának és építésének terepe.

Kitartó ember volt abban, amit imádságos látomásában, mint feladatot ismert fel. Nem

– A nagy tekintélyű római katolikus érsek püspökkel egymás mellett ülnek egy ebéden, és a felszolgáló egyensúlyát veszítve rájuk öntötte a paradicsom szószt. Mire Ravasz: Nem gondoltam, hogy még ma együtt leszünk a paradicsomban.

– Idős, feketeruhás lelkészek zúgolódnak a fiatalok ellen, mondván, ezek világos ruhákban járnak. Ravasz: Hagyjátok őket, a lelkük éppen olyan sötét mint a ti ruhátok.

– Presbitérium küldöttsége keresi fel a püspök urat, azzal a panasszal, hogy lelkipásztoruk mindig ugyanazt mondja a prédikációjában. Kérdezi Ravasz püspök úr: Miről beszél? Szíveskedjenek elmondani. Zavarba jönnek, nem tudják. Erre mosolyogva elbocsátja őket a püspök: ha nem tudják elmondani, akkor hallgassák még!

Ravasz László „száműzetésében” is folyamatosan dolgozott, írta a szentírási könyvekhez a magyarázatokat. Végzett Biblia revíziót. Mindvégig hű maradt az elhívó Urához, elhívásához úgy, hogy hittel és derűs alázattal járta élete útját.

Legyen bennünk vágy megismerni őt, és példáját követve szolgáljunk.

Az előadás elhangzott a Lakitelek Népfőiskola Ravasz László Emléknapján, 2017. szeptember 28-án.

hódolt be „izmusok” divatjaiba, mert vezetője az élet ura, Jézus Krisztus volt.

Felelős ember volt, hiszen élete a Szentírás mércéje alatt állott. Amikor a kezébe jutott – a számára addig elképzelhetetlen szörnyűség dokumentuma – az úgynevezett auschwitzi jegyzőkönyv, azonnal lépett: tiltakozott. A jegyzőkönyvet elküldte Serédi bíboroshoz, ahonnan választ nem kapott. Ravasz pedig megszervezte a református-evangélikus együttes fellépést, amely tiltakozás a parlamentben került felolvasásra. (Ő írja: „Ezzel a református egyház későre bár, de ország-világ előtt nyíltan szembeszállott a Hitler-féle demónizmussal”.)

Építő, újjáépítő ember volt. Ehhez az evangéliumi hűség, a lelkesedés és a lelkesítés elengedhetetlenül hozzátartozott.

3. Isten megáldotta őt az örömezenet biztonságával, erejével és derűjével. Ezt élte meg

családjában, hivatali munkatársai között és tágabb környezetében. Számtalan történet kering róla. Íme, ahogy én hallottam ezeket:

– Egy konferencián együtt helyezik el Ravaszt az evangélikus püspökkel. Ravasz korábban visszavonul, s amint érkezik az evangélikus püspök, mondja neki: ebben az ágyban én akartam aludni. Mire Ravasz (az evangélikus úrvacsorai tan sarkalatos tézisére utalva): barátom, vagy alatta, vagy fölötte, vagy mellette, de benne már én alszom.

SZABÓ GÁBOR tb. esperes a Kecskeméti Református Egyházközség ügyeit vivő elnök-lelkész 2010-es nyugdíjazásáig. 20 éven át a Bács-Kiskunsági Református Egyházmegye esperese, 2005-ig.